

Η ΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

—«Ο»—

Μόνον οἱ «καλούμενοι» εἶναι ἐκλέξιμοι. — Πότε ἡ κλῆσις αὕτη διὰ τὴν «μεγάλην ταύτην ὁωτηρίαν» ἤρξατο. — Κλῆσις πρὸς μετάνοιαν, ὅθεν εἶναι κλῆσις διὰ τὴν Θείαν φύσιν. — Ἡ Ἰουδαϊκὴ κλῆσις. — Ἡ Εὐαγγελικὴ κλῆσις. — Διατὶ οὐχὶ πολλοὶ «μεγάλοι,» «δοδοί,» ἢ «ἰσχυροὶ» γαλοῦνται. Ἡ ἐξύψωσις εἶναι τὸ βραβεῖον τῆς ἀληθοῦς ταπεινοφροσύνης. — Ὁ χαρακτήρ εἶναι ὅρος τῆς κλήσεως. — Ὁ κόσμος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος ὅθεν θὰ καλεῖται ἀλλὰ θὰ διατάσσεται. — Ὁ χρόνος τῆς Εὐαγγελικῆς κλήσεως περιορισμένος. — Ἡ Νέα κτίσις καλουμένη ἢ ἐλκνομένη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς. — Ὁ Χριστὸς δοξία ἡμῶν. — Ὁ Χριστὸς δικαίωσις ἡμῶν. — Πραγματικὴ καὶ ὑπολογιστικὴ δικαίωσις διακρινόμεναι. — Ἡ «Νέα Κτίσις» ἔχει ἀνάγκην δικαιοσύνης; Ἡ βύσις τῆς δικαιοσύνης. — Ἡ δικαίωσις τῶν ἀρχαίων Ἀριστέων διάφορος τῆς ἰδικῆς μας. — Ἡ δικαίωσις τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. — Ὁ Χριστὸς ἐγένετο εἰς ἡμᾶς ἁγιασμὸς. — Ἀγιασμὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. — Δύο διακεκριμέναι ἀφιερώσεις εἰς τοὺς Λειτουργικοὺς τύπους. — Δὲν εἶχον κληρονομίαν ἐν τῇ γῇ. — Ἡ μεγάλη Ὀμάς. — Ἀγιασμὸς ἐκ δύο μερῶν. Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. — Τὸ μέρος τοῦ Θεοῦ. — Ἡ πείρα διαφέρει ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν. — Ἀγιασμὸς ὅθεν δημαίνει τελειότητα ἢ συγκίνησιν. — Ὁ ἰώμενος πάσας τὰς νόδους δοῖν. — Ἡ ἀναγκαιότης τοῦ θρόνου τῆς χάριτος. — Πῶς ἡ δικαίωσις εἰδέσχηται ἐντὸς τοῦ ἁγιασμοῦ. — Ἡ ὁωτηρία ἢ ἀπελειθέρωσις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ΕΥΚΑΙΡΙΑ τοῦ νὰ γείνη τις μέλος τῆς Νέας Κτίσεως, καὶ συμμετάσχη εἰς τὰς πιθανότητας, προνόμια, εὐλογίας, καὶ δόξας αὐτῆς, δὲν ἠνοίχθη διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει, ἀλλὰ μόνον εἰς τινὰ τάξιν «κεκλημένων». Τοῦτο δὲ λίαν διακεκριμένως ἐκτίθεται εἰς τὰς Γραφάς. Ὁ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα ἐκλήθη παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅπως εἶναι ὁ περιούσιος Αὐτοῦ λαός, κεχωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς, ἢ ἔθνη τῆς γῆς, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· «Ὑμᾶς μόνον ἐγνώρισα, (ἀνεγνώρισα) ἐκ πάντων τῶν γενῶν τῆς γῆς». (Αμώς γ' 2). Ἡ κλῆσις τοῦ Ἰσρα-

ἦλ ὁμως δὲν ἦτο «ἡ ἄνω κλήσις», ἢ ἡ «οὐρανία κλήσις» καὶ ἐπομένως, εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν λαὸν ἐκείνον, εὐρίσκομεν καὶ τὴν ἐλαχίστην μνειάν περὶ οὐρανίων πραγμάτων. Ἡ κλήσις αὐτῶν, ἦτο προπαρασκευαστικὴ τις κατάστασις, ἥτις τελικῶς θὰ ἡτοίμαζε ὑπόλοιπόν τι ἐκ τοῦ ἔθνους ἐκείνου, ὥπως δεχθῇ τὴν ἄνω κλήσιν, καὶ ἐπωφεληθῇ ταύτης, διὰ τὴν «μεγάλην σωτηρίαν, ἥτις ἀρχὴν λ α β ο υ σ α λ α λ ε ι σ θ α ι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.» (Ἑβραί. β' 3). Οἱ ὅροι ἐπομένως τῆς ἄνω κλήσεως ἢ οὐρανόου κλήσεως δὲν πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσιν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἀλλ' ἐν τῇ Νέᾳ· καίτοι, καθόσον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας ἡμῶν διανοίγονται εἰς τὸ νὰ διακρίνωμεν τὰ «βάθη τοῦ Θεοῦ» δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν πρὸς τὸν σαρκικὸν Ἰσραὴλ πολιτείαν, καὶ μέριμναν Αὐτοῦ, τυπικὰ τινα μαθήματα, ἐπωφελέστατα διὰ τὸ πνευματικὸν σπέρμα, τὸ ὁποῖον καλεῖται δι' οὐρανόου κλήσεως· τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι καθὼς ὁ Ἀπόστολος δεικνύει εἰς ἡμᾶς, ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, οἱ νόμοι του, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν πολιτεία τοῦ Θεοῦ, ἦσαν σκιαὶ ἢ τύποι καλλιτέρων πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς ἐκείνους, οἵτινες καλοῦνται, ὅπως γείνωσι μέλη τῆς νέας κτίσεως.

Ἐπειδὴ ἐν πᾶσιν ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν προτεραιότητα ἐν τῷ Θεῷ Σχεδίῳ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀναγκαῖον, ὅπως Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, ὁ Ἀρχιερεὺς, ὅστις θὰ καθίστατο ὁ ὁδηγὸς τῆς νέας ταύτης κτίσεως τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας καὶ ὑπογραμμὸς αὐτῶν, τὸ παράδειγμα τοῦ ὁποίου οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἀπεμιμῶντο, εἰς τὰ βήματα τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἐβάδιζον, ἔνεκεν τούτου, παρατηροῦμεν ἱκανοποιητικὸν τινα λόγον δικαιολογοῦντα τὸ γεγονός, διατὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς δὲν ἔχουσι μέρος ἢ κληρὸν εἰς τὴν νέαν ταύτην κτίσιν. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ἐπιμαρτυροῦσι τοῦτο· «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μεῖζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν μεῦων αὐτοῦ ἐστίν». (Ματθ. ια' 11). Τὸ αὐτὸ ἐπίσης διακηρύττει καὶ ὁ Ἀπόστολος, ὁμιλῶν λίαν εὐφρόμως περὶ τῆς πίστεως, καὶ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος τῶν ἀδελφῶν ἐκείνων τῆς παρελθούσης οἰκονομίας — «Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν. — Ἑβρ. ια' 40.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, δεόν νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ κληθῇ, ἐνῷ ἀκόμη εὐρίσκεται ὑπὸ κατάκρισιν, ἔνεκα τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ. Διὰ νὰ κληθῇ τις εἰς τὴν «ἄνω ταύτην κλήσιν» εἶναι ἀναγκαῖον, ὅπως ἐξασφαλισθῇ πρῶτον δικαίωσις ἐκ τῆς Ἀδαμιαίας καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ὅτι αὕτη δὲν παρεσχέθη, οὐδὲ εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, διὰ τοῦ αἵματος τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων, διότι τὸ αἷμα ἐκεῖνο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφαιρέσῃ

τὴν αμαρτίαν, διότι ταῦτα ἦσαν ἀπλῶς τύποι τῶν καλλιτέρων θυσιῶν, αἵτινες πραγματικῶς ἱκανοποιοῦσιν τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τοῦ γένους ἡμῶν. Ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἤρχιζεν ἡ κλήσις, ἐὰν μὴ πρῶτον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς δὲν ἐπλήρωσε τὴν τιμὴν τῆς ἀπολυτρώσεως — ἀγοράσας ἡμᾶς διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος». Ἀκόμη δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶχον κληθῆ καὶ γεῖνη δεκτοὶ εἰς τὴν Νέαν ταύτην κτίσιν, μόνον κατὰ δοκιμαστικόν τινα τρόπον, μέχρις ὅτου ὁ Λυτρωτὴς ἐπλήρωσε τὴν τιμὴν, καὶ ἀναβὰς εἰς ὕψος, ἐπαρουσίασε ταύτην ὑπὲρ αὐτῶν. Τότε καὶ μόνον τότε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὁ Πατὴρ ἀμέσως ἀνεγνώρισε τοὺς πιστοὺς ἐκείνους, καὶ ἀπεκύησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, εἰς «νέα κτίσματα». Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλεγεν εἰς τοὺς Φαρισαίους, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας αὐτοῦ, «Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». (Ματθ. θ' 13). Δέον ὅμως νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τῆς κλήσεως ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν, καὶ τῆς κλήσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἄνω κλήσιν τῆς Θείας φύσεως, καὶ συγκληρονομίας μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν καλοῦνται εἰς ταύτην· οὗτος δὲ εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς, οἱ «ὄντες ἐκ φύσεως τέκνα ὀργῆς» ἔπρεπε πρῶτον νὰ δικαιωθῶμεν δωρεάν ἐκ πάντων διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Πλήρης ἁρμονία ὑφίσταται μεταξὺ τούτου, καὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς (α' 7). Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθύνεται «Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ρώμῃ, ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις» — κεκλημένους ὅπως εἶναι ἅγιοι, μέτοχοι τῆς Θείας φύσεως, κλπ. Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν ἐπιστολὴν πρὸς Κορινθίους, ἀναγινώσκει — «Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ». (Α' Κορινθ. α' 2). Ἡ ἀποκλειστικότης τῆς κλήσεως ταύτης παρατίθεται μετὰ μεγαλητέρας ἀκόμῃ ἐμφάσεως εἰς τινα ἐπόμενον στίχον (9) ὅστις ὑποδεικνύει τὸν πρωτοργὸν τῆς κλήσεως ἡμῶν, λέγων, «πιστὸς ὁ Θεὸς δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν». Τοῦτο δὲ συνεπάγεται ἐνότητα, συνεταιρισμόν, καὶ συνεπῶς ἡ σημασία τούτου εἶναι ὅτι ἡ κλήσις σκοπὸν ἔχει τὴν ἀνεύρεσιν τινῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θὰ γείνωσιν ἐν μετὰ τοῦ Λυτρωτοῦ, ὡς νέα κτίσματα, συγκληρονόμοι μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ δόξῃ, τιμῇ καὶ ἀθανασίᾳ, ἅτινα παρεσχέθησαν εἰς αὐτόν, ὡς ἀμοιβὴ τῆς πιστότητός Του.

Ἐνταῦθα ἐνθυμούμεθα τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου ἐφιστῶντος τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι θὰ γείνωμεν συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, μόνον ὑπὸ τινος ὁρους, «Ἐὰν συμπά-

θωμεν μετ' Αὐτοῦ, θέλομεν συνδοξασθῇ (Ρωμ. η' 17). Εἰς τὸ α' κεφάλαιον τῆς πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς, ἐδάφιον 24 ὁ Ἀπόστολος δεικνύει, ὅτι ἡ κλῆσις περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ, οὐδόλως ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν κλῆσιν, ἣτις ἐπὶ τινα καιρὸν εἶχε δοθῇ εἰς τοὺς Ἰουδαίους· οἱ δὲ λόγοι του ὑποδεικνύουσι περαιτέρω, ὅτι δὲν καλοῦνται πάντες. «Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ σοφίαν,» — καίτοι εἰς τοὺς μὴ κληθέντας Ἰουδαίους, ἦτο λίθος προσκόμματος, εἰς δὲ τοὺς ἀκλήτους Ἕλληνας μωρία. Εἰς δὲ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν αὐτοῦ, ὁ Ἀπόστολος (θ' 14,15) ὑποδεικνύει, ὅτι ἡ κλῆσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, δὲν ἠδύνατο νὰ διαδοθῇ ἐὰν μὴ πρῶτον ὁ Κύριος ἡμῶν, διὰ τοῦ θανάτου του, δὲν ἐγίνετο «ὁ ἐγγινητῆς» τῆς καινῆς διαθήκης. Οἱ λόγοι του εἶναι· «Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὅπως θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ (διαθήκῃ τοῦ νόμου) παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας». — Ἑβρ. ζ' 22.

ΟΧΙ ΠΟΛΛΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ, ΣΟΦΟΙ, ἢ ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕΝΟΙ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ.

Φυσικῶς δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐὰν ἡ εἰδικὴ αὕτη κλῆσις ἦτο περιορισμένη κατὰ τι, αὕτη θὰ περιορίζετο μόνον εἰς τοὺς εὐγενεστέρους χαρακτῆρας τοῦ πεπτωκότος γένους — τοὺς πλέον εὐγενεῖς τοὺς πλέον ἐναρέτους, τοὺς περισσότερον πεποικισμένους διὰ χαρισμάτων. Ὁ Ἀπόστολος ὁμως ἀποκρούει τὴν σκέψιν ταύτην, λέγων· «Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα κατασχύνῃ τὰ ἰσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ.» (Α' Κορινθ. α' 26-29). Ὁ λόγος δὲ τούτου, καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, εἶναι, διότι ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ, ὅπως μὴ εὐρεθῇ τις δυνάμενος νὰ καυχηθῇ, ὅτι οὗτος ὑπὸ τινα ἔποψιν ἢ βαθμόν, ἦτο ἄξιος τῶν μεγάλων εὐλογιῶν, αἵτινες θὰ παρείχοντο. Ὁλόκληρον δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐσκοπεῖτο, ὅπως παρὰ σχῃ εἰκόνα τινα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τε τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅπως μεταμορφὸν ἑυτελεῖς καὶ καταπεφρονημένους χαρακτῆρας καὶ μεταβάλλῃ αὐτοὺς εἰς εὐγενεῖς καὶ καθαρούς, ὅχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῆς μεταμορφωτικῆς δυνάμεως τῆς ἀληθείας — ἣτις ἐργάζεται παρὰ τοῖς κλητοῖς, διὰ μέσου τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ ἐλπίδων, τῶν τιθεμένων ἐνώπιόν των, εἰς τε τὸ θέλαιν καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν εὐδοκίαν.

αν Αὐταῦ. Ἡ Θεία δὲ αὕτη διάταξις, θέλει καταλήξῃ, ὅχι μόνον πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ταπεινώσιν ἐπίσης καὶ διὰ τὸ αἰώνιον συμφέρον, πάντων ἐκείνων τοὺς ὁποίους Αὐτὸς θὰ εὐλογήσῃ. Εὐρίσκομεν δὲ διαφόρους διακηρύξεις τοῦ γεγονότος τούτου, ἐπαναλαμβανομένας πολλαχοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅτι ἡ κ λ η σ ι ς αὕτη καὶ ἡ δι' αὐτῆς προκύπτουσα σωτηρία δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ἐκ τῆς δυνάμεώς του, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' οὔτε καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἴδωμεν, διατὶ ἡ κλησις αὕτη, ὡς γενικὸς κανὼν, εἶναι πολὺ ὀλίγον ἐλκυσπικὴ διὰ τοὺς εὐγενεῖς, καὶ περισσότερον ἀκόμη διὰ τοὺς ἀπαιδεύτους.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι σπουδαῖον στοιχεῖον τῆς πεπτωκυίας φύσεως, καὶ πρέπει πάντοτε νὰ γίνηται ἀντικείμενον ἐξετάσεως. Ἐκεῖνοι οἵτινες εἶναι ὀλιγώτερον πεπτωκότες, παρ' ὅσον εἶναι ἡ πλειονότης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ οἵτινες ὡς ἐκ τούτου εἶναι περισσότερον εὐγενεῖς ἐκ φύσεως ἢ ὅσον εἶναι τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἄλλων κτισμάτων τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν κατάστασίν των ταύτην, καὶ νὰ νομίζωσιν ὅτι κατέχουσι ποῖαν τινα ὑπεροχὴν, καὶ νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τοῦτο. Οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἂν ἀκόμη ἀναζητῶσι τὸν Κύριον καὶ ἐποφθαλμιῶσι τὰς εὐλογίας αὐτοῦ καὶ εὐνοίας, θὰ ἔκλινον καὶ πάλιν νὰ νομίζωσιν, ὅτι ὁ Κύριος πρέπει νὰ τοὺς δεχθῇ ὑπὸ ἄλλους τινας ὅρους, ἀπὸ τοὺς περισσότερον πεπτωκότες καὶ ὀλιγώτερον ἐξηυγενισμένους συναδέλφους αὐτῶν. Ὁ κανὼν ἐν τούτοις τοῦ Θεοῦ εἶναι **τελειότης**. Αὐτὸς δὲ διακηρύττει, ὅτι πᾶν ὅ,τι δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸν κανόνα ἐκείνον, εἶναι καταδικαστέον· πᾶς δὲ καταδεδικασμένος ἀποστέλλεται πρὸς τὸν ἴδιον Λυτρωτὴν, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν θυσίαν, εἴτε οὗτος ὑπέστη μεγάλην ἢ συγκριτικῶς μικράν ζημίαν ἐκ τῆς πτώσεως. Οἱ ὅροι οὗτοι τῆς ἀποδοχῆς ἐγένοντο βεβαίως περισσότερον ἐλκυστικοὶ εἰς τὰ ἀσθενέστερα καὶ περισσότερον πεπτωκότες μέλη τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, ἢ εἰς τὰ περισσότερον εὐγενῆ τοιαῦτα — τῶν ἀσθενεστέρων, τῶν πεπτωκότεων ἀναγνωριζόντων σφοδρότερον τὴν ἑαυτῶν ἀνάγκην Σωτῆρος, διότι κατανοοῦσι περισσότερον τὰς ἰδίας ἑαυτῶν ἀτελείας. Ἐνῷ οἱ ὀλιγώτερον πεπτωκότες, κατέχοντες μέτρον τι αὐτοεκτιμήσεως, δὲν εἶναι λίαν διατεθειμένοι νὰ κλίνωσι πρὸ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν δικαίωσιν ὡς δῶρον, καὶ νὰ πλησιάσωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει τούτου, καὶ τούτου μόνου, εἰς τὸν θρόνον τῆς οὐρανίου χάριτος, ὅπως λάβωσιν ἔλεος καὶ εὐρωσι χάριν πρὸς βοήθειαν. Οὗτοι κλίνωσι νὰ ἐπιστηρίζωνται εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν ἀντίληψιν, καὶ νὰ διακρατῶσι τὸ ἱκανοποιεῖν αὐτοὺς αἰσθημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ.

Ὁ Θεὸς προδήλως θέτει βραβεῖον τι ἐπὶ τῆς ταπεινοφροσύνης,

σχετικῶς πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους Αὐτὸς καλεῖ, ὅπως γείνωσι, μέλη τῆς νέας ταύτης κτίσεως. Ὁ Ἀπόστολος δὲ ὑποδεικνύει τοῦτο λέγων «Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 6). Ὁ δὲ Παῦλος καταδεικνύει εἰς αὐτοὺς τὸν Ὑπογραμμόν, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν — πῶς ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν, ἀναζητήσας κατωτέραν τινα φύσιν, καὶ ὑποστάς θάνατον, θάνατον δὲ σταυρικόν, καὶ ὅτι ἔνεκα τῆς ὑπακοῆς καὶ ταπεινοφροσύνης ἐκείνης, ὁ Θεὸς ἐξόχως ὑπερύψωσεν αὐτόν. Ὁ δὲ Πέτρος λέγει «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». (Α΄ Πέτρ. ε΄ 5). Βλέπετε λοιπὸν τὴν κλήσιν σας ἀδελφοί, ὅτι ὄχι πολλοὶ μεγάλοι, ἢ σοφοὶ ἢ πεπαιδευμένοι καλοῦνται, ἀλλὰ κυρίως οἱ πτωχοὶ τοῦ κόσμου τούτου, πλούσιοι ἐν πίστει. Μετὰ τοῦ βραβεῖου τὸ ὁποῖον θέτει ἐπὶ τῆς ταπεινοφροσύνης, ὁ Θεὸς προβάλλει βραβεῖον τι καὶ ἐπὶ τῆς πίστεως. Οὗτος ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ τάξις τῶν νέων κτισμάτων ἀπαριζέται ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔμαθον νὰ ἐμπιστεύωνται εἰς Αὐτὸν ἀπεριορίστως, οἵτινες ἀποδέχονται τὴν χάριν του, ὡς ἀρκετὴν δι' αὐτούς, καὶ ἐν τῇ δυνάμει τὴν ὁποίαν οὗτος προμηθεύει—τὴν σχετιζομένην πρὸς τὴν ἐξύψωσίν των—ὅτι θὰ κερδίσωσι τὴν νίκην, εἰς τὴν ὁποίαν Οὗτος τοὺς προσκαλεῖ.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ

Καίτοι δὲ ὁ Θεὸς, δὲν καλεῖ τοὺς σοφοὺς, ἢ τοὺς μεγάλους, ἢ τοὺς πεπαιδευμένους, δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ λαὸς Αὐτοῦ εἶναι χαμερπής, ἢ ἀμαθής, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι οὗτοι εἶναι πονηροί, ἢ διεφθαρμένοι, ἢ ἐκπεφυλισμένοι. Ἀπεναντίας, ὁ Κύριος θέτει ἐνώπιον ἐκείνων τοὺς ὁποίους Αὐτὸς καλεῖ τὰ ὑψηλότερα ἰδεώδη· οὗτοι καλοῦνται πρὸς ἁγιασμόν, καθαρότητα, καὶ πιστότητα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, — ὅπως ἐκτιμήσωσιν ταῦτα ἐν τῇ ἑαυτῶν καρδίᾳ, καὶ παραδειγματίσωσιν ταῦτα ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν πρὸς δόξαν ἐκείνου, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς. (Β΄ Πέτρ. α΄ 3. Α΄ Πέτρ. β΄ 9). Ὁ κόσμος δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ αὐτούς κατὰ σάρκα μόνον, καὶ κατὰ τὴν σάρκα δὲν εἶναι δυνατόν οὗτοι νὰ εἶναι περισσότερον εὐγενεῖς, ἢ πεπολιτισμένοι, ἢ οἱ ἄλλοι — συνήθως δὲ καὶ ὀλιγώτερον — ἢ ἀποδοχὴ ὅμως αὐτῶν παρὰ τοῦ Κυρίου, δὲν γίνεται ὡς πρὸς τὴν σάρκα, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ὡς πρὸς τὸν νοῦν αὐτῶν, τὰς προθέσεις αὐτῶν, τὰς «καρδίας» αὐτῶν. Συνεπῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς δέχονται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, καὶ τὴν συγχώρισιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, καὶ ἀφιερῶσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Κύριον, οὗτοι λογίζονται, ὡς ἐλεύθεροι ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν ἐκείνων, αἵτινες φυσικῶς ἀνῆκον εἰς αὐτοὺς ὡς τέκνα τοῦ Ἀδάμ· οὗτοι λογίζονται ὡς ἐὰν ἡ σάρξ αὐτῶν ἦτο περιενδεδυμένη τὴν ἀξίαν

τοῦ Χριστοῦ, καλύπτουσιν πάσας αὐτῶν τὰς ἀτελείας. Ὁ νέος νοῦς, ἡ νέα θέλησις, εἶναι τὸ «νέον κτίσμα», ὅπερ γίνεται δεκτὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ καλεῖται, καὶ μετ' αὐτοῦ μόνου Οὗτος πολιτεύεται.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ νέος νοῦς, καθόσον θὰ αὐξάνῃ, θὰ καταδεικνύει ἑαυτόν, εὐγενῆ, εἰλικρινῆ, εὐθύν, καὶ βαθμιαίως θὰ ἀποκτᾷ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δύναμιν καὶ ἔλεγχον ἐπ' τῆς σαρκός, οὕτως ὥστε ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουσι τὰ νέα κτίσματα, καθὼς δὲν ἀναγνωρίζουσι καὶ τὸν Κύριον, τελικῶς θέλουσι θαυμάξῃ διὰ τὰ καλὰ αὐτῶν ἔργα, καὶ διὰ τὴν ἀγίαν ζωὴν, καὶ διὰ τὸ πνεῦμα τοῦ σωφρονισμοῦ, καίτοι ταῦτα κατὰ περιστάσεις δυνατόν νὰ ἀποδίδωνται ὑπ' αὐτῶν εἰς κακὰ ἐλατήρια. Παρ' ὅλην δὲ τὴν βαθμιαίαν αὐξήσιν τοῦ νέου νοός, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, οὗτοι, οὐδέποτε θὰ ἀποκτήσωσι τέλειον ἔλεγχον ἐπὶ τῶν θνητῶν αὐτῶν σωμάτων, μετὰ τῶν ὁποίων οὗτοι συνέχονται, καίτοι βεβαίως ὁ κύριος αὐτῶν σκοπὸς καὶ προσπάθεια θέλουσιν εἶσθαι νὰ δοξάσωσι τὸν Θεόν διὰ τῶν σωμάτων αὐτῶν, ὥς καὶ διὰ τῶν πνευμάτων αὐτῶν, τῶν διανοιῶν αὐτῶν, ἅτινα εἶναι ἰδικά του. — Α' Κορινθ. στ' 20.

Ἄς ἐξετάσωμεν τινὰς ἐκ τῶν ὅρων καὶ περιορισμῶν, τῶν σχετιζομένων μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς «Νέας Κτίσεως». Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου, πρὸς τινὰ ἐκ τῶν κληθέντων τούτων — ἀλλ' ἐφαρμόσιμος εἰς πάντας τούτους εἶναι, «Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν ἐκλήθης». (Α' Τιμοθ. στ' 12). Τὰ νέα ταῦτα κτίσματα δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ὅτι θὰ κερδίσωσι τὴν νίκην, καὶ τὸ μέγα βραβεῖον ἄνευ μάχης κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, καθὼς καὶ κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἥτις ἀφθονεῖ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καὶ ἐν ταῖς ἀδυναμίαις τῆς ἰδίας ἑαυτῶν σαρκός, καίτοι ἡ τελευταία καλύπτεται διὰ τῆς ἀξίας τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης τῆς χάριτος. Ὁ Ἀπόστολος πάλιν προτρέπει τὴν τάξιν ταύτην, ὅπως «περιπατῶσιν ἀξίως τοῦ Θεοῦ, τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς, εἰς τὴν ἑαυτοῦ Βασιλείαν καὶ δόξαν». (Α' Θεσ. β' 12). Τὸ νέον κτίσμα, ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κλῆσιν αὐτοῦ καὶ τὸ τελικὸν αὐτῆς βραβεῖον ἐν τῇ Βασιλείᾳ καὶ δόξῃ, ἀλλὰ δέον νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζητῇ νὰ βαδίξῃ συμφώνως πρὸς ταῦτα. Τοιοῦτοτρόπως ἀναγινώσκομεν «Κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γεννήθητε, γέγραπται γάρ, Ἀγιοὶ γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμι». (Α' Πέτρ. α' 15,16). Καὶ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολὴν, (β' 9) ἀναγινώσκομεν, «Ὅπως τὰς ἀρετάς, ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ τοῦ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς.

Οἱ πνευματικοὶ Ἰσραηλῖται τῆς νέας κτίσεως, δὲν ὑπάγονται

ὑπὸ τὴν δουλείαν εἰδικῶν τινων νόμων, καθὼς ὑπήγοντο οἱ κατὰ σάρκα Ἰσραηλίται· ἀλλ' ἐτέθησαν ὑπὸ τὸν «νόμον τῆς ἐλευθερίας» ὅπως ἢ πρὸς τὸν Κύριον ἀγάπη των ἐκδηλωθῇ ἀφ' ἑαυτῆς, ὅχι μόνον ὅπως ἀποφεύγωσι τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς καλὰ παρὰ τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἐπίσης νὰ θυσιάζωσιν ἐκουσίως ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ συμφέροντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὑπὲρ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀδελφῶν. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι «Οὐκ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ». (Α' Θεσ. δ' 7). Καὶ πάλιν λέγει· «Ὑμεῖς ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί, μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί,» (Γαλ. ε' 13) ὅπως διαπράττετε τὸ κακόν· ἀλλὰ μᾶλλον μεταχειρίζεσθε τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν, ὅπως θυσιάζετε τὰ παρόντα δικαιώματα, χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς· — ὅπως οὕτως εἰσθε θυσιάζοντες ἱερεῖς τοῦ βασιλείου ἱερατεύματος, οἵτινες μετ' ὀλίγον θὰ βασιλεύσωσιν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὡς συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ διασκορπίσωσι τὰς Θείας εὐλογίας εἰς τὸν κόσμον.

Πολλὰ εἶναι τὰ Γραφικὰ χωρία τὰ ὑποδεικνύοντα, ὅτι ἡ κλῆσις, ὅπως γείνη τις «νέον κτίσμα» εἶναι κλῆσις πρὸς δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν, (Φιλιπ. γ' 14. Β' Πέτρ. α' 3. κλπ.) ἀλλὰ πανταχοῦ ὁ Κύριος ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ἀτραπὸς ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν δόξαν ταύτην εἶναι στενὴ, ἐκ δοκιμασιῶν, πειρασμῶν, θυσίας· οὕτως ὥστε μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπεκνήθησαν ὑπὸ τοῦ πνεύματός Του, ναί, ἐπληρώθησαν ὑπ' αὐτοῦ, νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐξέλθωσιν νικηταὶ εἰς τὸ τέλος, καὶ νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἔνδοξα πράγματα, εἰς ἃ καὶ ἐκλήθησαν, ἢ ὁδὸς πρὸς τὰ ὁποῖα ἐγένετο δυνατὴ εἰς τοὺς κεκλημένους, διὰ μέσου ἐκείνου ὅστις ὑπεσχέθη, «Ἄρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι κλήσεις, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμώμεθα τὴν δήλωσιν τοῦ Ἀποστόλου, (Ἐφ. δ' 4.) «Ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν». Εἶναι σφάλμα ἐντούτοις τὸ ὑποθέτειν ὅτι οὗτοι δύνανται νὰ κάμωσιν ἐκλογὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Πράγματι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόσμον, δὲν θὰ ὑπάρχη κλῆσις εἰς τὸν ἐπόμενον αἰῶνα· ὁ Θεὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, δὲν θὰ ζητήσῃ νὰ ἐκλέξῃ εἰδικήν τινα τάξιν κεχωρισμένην καὶ διακεκριμένην ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ δι' ἰδιαιτέραν τινα θέσιν. Ἀντὶ δὲ νὰ **κ α λ ῇ** τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὁ Κύριος θὰ διατάσῃ αὐτούς — θὰ ἐπιτάσῃ ὑπακοὴν εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης· καὶ θὰ **ἀπαιτῆται** (ὅχι θὰ παρακαλῆται) ἀπὸ ἑκαστον κτίσμα νὰ ἀποδίδῃ ὑπακοὴν εἰς τὴν Χιλιετῇ ἐκείνην κυδέσθην, ἄλλως θὰ λαμβάνῃ μαστιγώσεις διὰ τὴν παρακοὴν του, καὶ τέλος θὰ ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ,

καθὼς εἶναι γεγραμμένον, «Ὅστις δὲν θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν Προφήτην ἐκείνον, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ» — θὰ ἀποθάνῃ τὸν Δεύτερον θάνατον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐλπίς ἐπανορθώσεως.

Ἄλλ' οὔτε καὶ ὑπῆρχε δευτέρα τις κλῆσις κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα, καίτοι καθὼς προηγουμένως εἶδομεν, ὑπάρχει δευτέρα τις τάξις σωζομένων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τούτου ἐκλεγομένων — ἡ μεγάλη Ὀμάς ('Αποκ. ζ' 9-14) «τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων οὐδεὶς γνωρίζει ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ λαῶν, καὶ γλωσσῶν», οἵτινες θὰ ὑπηρετῶσι τὸν Θεόν ἐν τῷ ναῷ Αὐτοῦ, καὶ ἐν ὧ πικρῶν τοῦ θρόνου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Νύμφην, ἣτις θὰ εἶναι ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ μέλη ἢ ζῶντες λίθοι τοῦ ναοῦ. Οὗτοι ὅμως οἱ ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ομάδος δὲν ἔχουσιν εἰδικὴν καὶ κεχωρισμένην κλῆσιν, Οὔτοι ἠδύναντο εὐκόλως, καὶ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως καὶ χαρᾶς νὰ ἀποκτήσωσιν τὰς δόξας τῆς Θείας φύσεως, ἐὰν ἀπέδιδον ταχεῖαν καὶ ἐκ καρδίας ὑπακοήν. Οὔτοι ἐξέρχονται εἰς τὸ τέλος νικηταί, ὥς τοῦτο καταδεικνύεται ὑπὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι δίδονται εἰς αὐτοὺς κλάδοι φοινίκων· ἡ ἔλλειψις ὅμως ζήλου ἐκ μέρους αὐτῶν, ἠμπόδισεν αὐτοὺς, ὥπως γίνωσιν δεκτοί, ὥς ὑπερνικῶσα τάξις, παρακωλύσασα τὴν αἰώνιον αὐτῶν συγκληρονομίαν, καὶ δόξαν, ὥς συμμετόχων ἐν τῇ νέᾳ κτίσει, καὶ ἀποστερήσασα τούτους μέγα μέρος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης καὶ ἱκανοποιήσεως, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ὑπερνικητάς, καὶ αἵτινες ἀπολαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἀκόμη καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀφίχθῶσιν, καθὼς προηγουμένως εἶδομεν, θέλει προφανῶς εἶσθαι ὁμοία ὑπὸ πολλὰς ἐπώσεις πρὸς τὴν κατάστασιν ἢ τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀγγέλων.

Ἐτέρα σκέψις σχετιζομένη πρὸς τὴν κλῆσιν, εἶναι ὅτι ὁ χρόνος αὐτῆς εἶναι περιορισμένος, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, «Νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας.» «Σήμερον ἐὰν ἀκούσῃτε τῆς φωνῆς αὐτοῦ μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας». (Β' Κορινθ. στ' 2. Ἑβρ. γ' 15). Ἡ εὐπρόσδεκτος αὕτη ἡμέρα, ἢ ἐνιαυτὸς εὐπρόσδεκτος, ἢ περίοδος, ἢ ἐποχὴ εὐπρόσδεκτος, ἤρξατο μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀφιερώσεως Αὐτοῦ. Οὗτος ἐκλήθη, δὲν ἀνέλαβεν τὴν τιμὴν ταύτην εἰς ἑαυτόν, καὶ ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε — «Οὐδεὶς λαμβάνει τὴν τιμὴν ταύτην εἰς ἑαυτόν». (Ἑβρ. ε' 4). Εὐτολμος βεβαίως θέλει εἶσθαι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ ἀνελάμβανε τὸ δικαίωμα πρὸς μεταλλαγὴν φύσεως ἀπὸ ἀνθρωπίνης εἰς Θεῖαν καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀδάμ καὶ συγκληρονόμος ἐν τῇ ἀπωλεσθείσῃ καὶ ἀπαλλοτριωθείσῃ αὐτοῦ ἰδιοκτησίᾳ, νὰ γείνῃ συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, εἰς πάντα τὰ πλούτη δόξας καὶ τιμᾶς ἐκείνου, ὅστις ἐκτελέσας τὴν κλῆσιν αὐτοῦ, κατέστη ὁ νόμιμος κληρονόμος καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα.

Τὸ τέλος τῆς κλήσεως ταύτης, ἡ «τῆς ἡμέρας τῆς σωτηρίας» ἡ «τοῦ εὐπροσδέκτου καιροῦ» θέλει ἐπέλθῃ βεβαίως, καθὼς καὶ ἤρχισεν. Ὁρισμένος, θετικὸς ἀριθμὸς προδιετάχθη παρὰ Θεοῦ, ὅπως ἀποτελέσῃ τὴν νέαν κτίσιν, εὐθύς δὲ ὡς ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ συμπληρωθῇ, τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος θὰ ἔχῃ τελειώσῃ. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εὐθύς ὡς ὁ ἀρμόδιος ἀριθμὸς θὰ ἔχῃ κληθῇ, αὐτὴ αὕτη ἡ κλήσις δέον νὰ τελειώσῃ. Διότι θὰ ἦτο ἀνακόλουθον διὰ τὸν Θεὸν νὰ καλέσῃ ἔστω καὶ ἓν ἀκόμη ἄτομον περισσότερον, παρ' ὅτι Αὐτὸς προώρισεν, ἀκόμη καὶ ἐὰν προεγνώριζε πόσοι ἐκ τῶν καλουμένων θὰ ἀπετύγχανον νὰ ὑπήκουον, θὰ ἀπετύγχανον νὰ ἔκαμνον τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν, καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀντεκαθίσταντο ὑπὸ ἄλλων. Ἡ λογικὴ ἀλληλουχία φαίνεται νὰ ἀπαιτῇ, ὅπως ὁ Παντοδύναμος μὴ ἐμπαίξῃ τὰ πλάσματά Του διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ἀπλῆς τινος προσκλήσεως, ἥτις οὐδὲν καλὸν θὰ ἐπέφερεν, ἐὰν αὕτη ἐγίνετο ἀποδεκτὴ. Αἱ Γραφαὶ ὑποστηρίζουσι τὴν ιδέαν, ὅτι διὰ τὸν ὠρισμένον τοῦτον, καὶ ἐκλεκτὸν ἀριθμὸν τοῦ Βασιλείου Ἱερατεύματος, διετέθη καὶ ἀνὰ εἰς στέφανος δι' ἕκαστον. Δὲν εἶναι ἐπομένως ἀρμόδιον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Κυρίου, θὰ ἐπαρουσίαζεν ἑαυτὸν καὶ θὰ ἀπεδέχετο τὴν κλήσιν, ἔπρεπε νὰ ἐλάμβανε τὴν πληροφορίαν, ὅτι οὐδεὶς στέφανος ἔτι ἀπενεμήθη εἰς αὐτόν, ἢ προωρίσθη, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναμένῃ, ἕως ὅτου ἄλλος τις, ὅστις θὰ ἀπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἀνάξιον, ἐξέπιπτεν ἐκ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ. Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι, «Κράτει ὃ ἔχεις..... ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου», καὶ φαίνεται νὰ συνεπάγεται ὄχι μόνον τὸ περιορισμένον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στεφάνων, ἀλλ' ὅτι τελικῶς, κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, θὰ ἦρχετο καιρὸς, καθ' ὃν ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἔζησαν πιστῶς πρὸς τὴν διαθήκην αὐτῶν θὰ ἀπερρίπτοντο, καὶ ὅτι ἄλλοι κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, θὰ ἀνέμενον, ὅπως λάβωσι τοὺς στεφάνους των. — Ἀποκ. γ' 11.

Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ γενικὴ κλήσις εἰς τὴν μετὰ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν συγκληρονομίαν ὡς μελῶν τῆς νέας κτίσεως, ἐτελειώσεν εἰς τὸ 1881. Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι ὁ μέγας ἀριθμὸς (εἰς πάσας τὰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ἀποχρώσεις τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου — ἴσως εἴκοσιν ἢ τριάκοντα χιλιάδες) οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔκαμον τελείαν ἀφιέρωσιν ἑαυτῶν, δὲν ἀπεδείχθησαν πιστοὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν συνθήκην τῆς αὐτοθυσίας. Οὗτοι, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καθόσον τὸ τέλειον μέτρον τῆς δοκιμασίας αὐτῶν ἔφθανεν ἐὰν ἀνευρίσκοντο ἄπιστοι, ἀπερρίπτοντο τῆς σχέσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἐκλεκτῇ ὁμάδι—ἵνα ἄλλοι, οἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ ἀφιερώθησαν, καίτοι οὐχὶ ὑπὸ τὴν κλήσιν, εἰσέλθωσιν εἰς τελείαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν συγκληρονόμων αὐτοῦ, ἵνα καὶ οὗτοι, ἀφ' ἐτέρου ὑποστῶσι τὴν δοκιμασίαν

αὐτῶν, καὶ ἐὰν εὗρεθῶσιν ἀνάξιοι, νὰ ἀπορριφθῶσιν καὶ οὗτοι ὁμοίως, καὶ αἱ θέσεις αὐτῶν καταληφθῶσιν ὑπὸ ἄλλων πάλιν, οἵτινες ἀνέμενον εἰς στάσιν ἀφιερώσεως. Προφανῶς λοιπόν, διὰ τῆς τοιαύτης διευθετήσεως, οὐδεμία ἀνάγκη ὑφίστατο πρὸς γενικὴν κλῆσιν ἀπὸ τοῦ 1881. Εἰς τοὺς ἤδη εἰσαχθέντας δύνανται νὰ παρασχεθῶσι τὰ ἑαυτῶν προνόμια καὶ εὐκαιρίαι, χωρὶς νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὴν γενικὴν κλῆσιν ἢ πρόσκλησιν, ἣτις ἐπαυσεν εἰς τὸ 1881 — οὗτοι εἰσῆλθον κατόπιν ἀναφορᾶς, καθόσον ἡ εὐκαιρία ἐπιτρέπει, ἵνα ἀναπληρῶσωσι τὰς θέσεις τῶν ἐξεληθόντων. Πιστεύομεν δὲ ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου θέλει ἐξακολουθήσῃ, μέχρις ὅτου τὸ τελευταῖον μέλος τῆς νέας τάξεως τῆς δημιουργίας θέλει εὗρεθῇ ἄξιον, καὶ πάντες οἱ στέφανοι διατεθῶσιν πλέον αἰωνίως.

Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει «Ὑμεῖς ἀδελφοὶ οὐκ ἐστε ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὥς κλέπτῃς καταλάβῃ». (Α΄ Θεσ. ε΄ 4). Ἐν ἁρμονίᾳ δὲ πρὸς πάντα τὰ διάφορα προηγούμενα Γραφικὰ χωρία, τείνομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ θερισμοῦ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, γινώσῃς τις τῆς ἀληθείας ὅσον ἀφορᾷ τὸ Θεῖον σχέδιον τῶν αἰώνων, καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ, θὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν πάντων τῶν ἀφιερωμένων τοῦ Κυρίου. Εἰκάζομεν δὲ, ὅτι ἡ «παροῦσα ἀλήθεια» θέλει εἰσθαι τοιουτοτρόπως δοκιμασία, ἢ ἀποδείξις τῆς καταλλήλου στάσεως τῆς καρδίας μεταξὺ τῶν ἀφιερωμένων σήμερον, ἀκριβῶς καθὼς τὸ ἄγγελμα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ ὁ θερισμὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἐχρησίμευσαν ὅπως δοκιμασθῇ ὁ ἐπίγειος Ἰσραὴλ κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν. Μέρος τῆς ἡμετέρας προσδοκίας εἶναι ὅτι, ὅσοι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἔρχονται εἰς καθαρὰν γινῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ παρέχουσιν ἀποδείξεις εἰλικρινοῦς πίστεως ἐν τῷ πολυτίμῳ αἵματι, καὶ βάθους τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου ἀφιερώσεως αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους παρεσχέθη καθαρὰ ἐσωτερικὴ ἄποψις τοῦ Θεοῦ σχεδίου, οὗτοι πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἔχοντες τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, ὅτι ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ τοῦ Κυρίου, ὡς μέλλοντες συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καίτοι ἀφιερώθησαν ἀπὸ τοῦ 1881, καὶ ἐντεῦθεν. Ἐὰν ἡ ἀφιέρωσις των ἐγένετο πρὸ πολλοῦ, προτοῦ ἢ κλῆσις νὰ τελειώσῃ δυνάμεθα νὰ πιστεύωμεν, ὅτι μετὰ πάροδον τοσούτου χρονικοῦ διαστήματος, ἀφίκοντο εἰς τὴν τελείαν στάσιν τῆς ἀφιερώσεως, καὶ ὅτι ἐπομένως, ἡ γινῶσις τῆς παρούσης ἀληθείας παρεσχέθη εἰς αὐτοὺς ὡς εὐλογία, καὶ ὡς ἀποδείξεις τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Κυρίου. Ἐὰν δὲ οὗτοι δὲν ἦσαν μεταξὺ τῶν ἀφιερωμένων κατὰ τὸ 1881, ἢ πρότερον, τὸ συμπέρασμα, θὰ εἶναι, ὅτι οὗτοι ἐγένοντο ἤδη δεκτοὶ ἐν τῇ ἐκλεγομένῃ τάξει διὰ τῆς παραχωρήσεως εἰς αὐτοὺς θέσεως ἄλλου τινος προηγούμεως κληθέν-

τος, ἀλλὰ ἀποδειχθέντος ἑλλειποῦς ὡς πρὸς τὸν ζῆλον — οὔτε ψυχρὸς οὔτε θερμὸς — καὶ ἀπορριφθέντος (ἐξεμέσθη) καὶ ἀναμένοντος ὅπως λάβῃ τὸ μερίδιόν του καταλλήλως εἰς τὸν ἐρχόμενον καιρὸν τῆς θλίψεως, καὶ ἐκμάθῃ ἐκεῖ πολύτιμα μαθήματα ἐν μέσῳ παιδείων καὶ δοκιμασιῶν, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ εἶχε μάθῃ ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνέλθῃ διὰ μέσου τοῦ χρόνου τῆς μεγάλης θλίψεως, εἰς τὴν τάξιν τῆς «μεγάλης ὁμάδος» ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἦρχετο ἐκουσίως καὶ μετὰ χαρᾶς διὰ τῶν θλίψεων, καὶ νὰ κατελάμβανε θέσιν τινα μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ θρόνῳ.

ΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΛΕΙ.

«Ἐξ αὐτοῦ ὑμεῖς ἐδτέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγεννήθη ἡμῖν δοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοδίνη [δικαίωδης] τε καὶ ἀγιαδμός καὶ ἀπολύτρωδης». — Α΄ Κορινθ. α΄ 30.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΟΦΙΑ ΗΜΩΝ

Ἡ σοφία εἶναι ἐκείνη ἣτις παρέχεται πρώτη ἐνταῦθα, κατέχουσα ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὴν πλέον σπουδαιοτέραν θέσιν μεταξὺ τῶν θεμάτων, βαθμίδων τῆς σωτηρίας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Σοφοῦ συμφωνεῖ πρὸς τοῦτο λέγουσα· «Ἡ σοφία εἶναι τὸ πρῶτιστον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀπόκτησίν σου, ἀπόκτησον σύνεσιν,» Ὁσονδήποτε εὐδιάθετοι καὶ ᾄν ὦμεν, ὅσονδήποτε ἰσχυροὶ ἢ ἀσθενεῖς ἡ σοφία εἶναι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον, ὅπως ἀναλάβωμεν τὴν κατάλληλον ὁδόν. Τοῦτο δὲ γενικῶς ἀναγνωρίζεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Πάντες οἱ ὅπως δῆποτε νοήμονες ἄνθρωποι, ζητοῦσι περισσότεραν γνῶσιν καὶ σοφίαν· ἀκόμη δὲ καὶ ἐκεῖνοι οἱ τινες λαμβάνουσι τὴν πλέον ἀνόητον πορείαν, ὡς γνώμονα ἑαυτῶν λαμβάνουσι νὰ ὁκολουθῶσιν ἀτραπούς, αἵτινες δὲν φαίνονται εἰς αὐτούς, καθ' ὃν χρόνον ἀκολουθοῦσι ταύτας ὡς ἀνόητοι. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν μητέρα Εὐάν· αὕτη ἐδίψα διὰ γνῶσιν, σοφίαν· αὐτὸ δὲ τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἀπηγορευμένον δένδρον ἐφαίνετο νὰ εἶναι ὁ πρὸς τὴν σοφίαν ὁδηγῶν πυλὼν, ἀπετέλεσε τὸν πειρασμὸν αὐτῆς, ὅπως παρακούσῃ πρὸς τὸν Δημιουργόν της. Πόσον λοιπὸν εἶναι ἀναγκαία ἡ ὑπαρξίς ἐνὸς σοφοῦ συμβούλου, ὅπως μᾶς ὁδηγῇ εἰς τὰς τερπνάς ἀτραπούς τῆς σοφίας, καὶ διὰ μέσου τῶν ὁδῶν αὐτῆς τῆς εἰρήνης.

Ἐὰν δὲ αὕτη ἡ μήτηρ Εὐά, ἀκόμη καὶ ἐν τῇ τελειότητί της, εἶχεν ἀνάγκην σοφοῦ ὁδηγοῦ, πόσον μᾶλλον ἡμεῖς, τὰ πεπτωκότα καὶ ἀτελῆ αὐτῆς τέκνα, ἔχομεν ἀνάγκην ἐνὸς τοιούτου ὁδηγοῦ. Ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ καλῶν ἡμᾶς ὅπως γείνωμεν μέλη τῆς νέας κτίσεως, προεῖδε πάσας ἡμῶν τὰς ἀνάγκας· ὅτι ἡ ἰδία ἡμῶν σοφία δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὴ δι' ἡμᾶς καὶ ὅτι ἡ σοφία τοῦ Σατανᾶ καὶ

τῶν πεπλανημένων αὐτοῦ ἀκολουθῶν θὰ ἐξησκειτο πρὸς βλάβη ἡμῶν, — διότι θὰ ἔκαμνον τὸ φῶς νὰ φαίνεται ὡς σκότος, καὶ τὸ σκότος ὡς φῶς· ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ ὁ ἐφοδιασμός ἡμῶν διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου, τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ εἶναι ἡ σοφία ἡμῶν. Προτοῦ δὲ ἀκόμη προσέλθωμεν εἰς τὸν Θεὸν, προτοῦ δεχθῶμεν τὴν ἀξίαν τῆς καταλλαγῆς, ἣ δι' αὐτῆς ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν σχέσιν τῶν υἱῶν, ἔχομεν ἀνάγκη βοήθειας, ὁδηγίας, σοφίας, ὅπως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας ἡμῶν ἀνοιχθῶσι καὶ διακρίνωμεν τὴν προμήθειαν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ.

Ἵνα δὲ ἀποκτήσωμεν οὕς εἰς τὸ ἀκούειν τὴν σοφίαν τὴν κατερχομένην ἄνωθεν, ἐνθερμος κατάστασις τῆς καρδίας εἶναι ἀναγκαία. Δέον νὰ κατέχωμεν μέτρον τι ταπεινοφροσύνης, ἄλλως θὰ ὑπερφρονῶμεν παρ' ὃ ἔδει νὰ φρονῶμεν καὶ θὰ ἀποτύχωμεν εἰς τὸ νὰ διακρίνωμεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀδυναμίας, ἀτελείας, ἀναξιότητας ἐκ Θείας ἀπόψεως. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχωμεν μέτρον τι εἰλικρινείας, ἢ εὐθύτητος — νὰ ἡμεῖθα πρόθυμοι νὰ παραδεχώμεθα, νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὰς ἀτελείας, αἵτινες διακρίνονται ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ νοός. Εἰς ἐκενοὺς οἵτινες ἐξετάζουσι τὰ πράγματα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι διακαῶς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἁρμονίαν, εἰς τούτους διὰ τῆς προνοίας τοῦ Κυρίου, ὑποδεικνύεται ὁ Ἰησοῦς ὡς Σωτὴρ. Ὅσονδήποτε δὲ ἀτελῶς κατ' ἀρχὰς καὶ ἐὰν ἐννοῶσι τινὲς τὴν φιλοσοφίαν τῆς καταλλαγῆς τῆς δι' ἡμᾶς ἐπιτελεσθείσης, οὗτοι πρέπει τοῦλάχιστον νὰ κατανοήσωσι τὸ γεγονός, ὅτι «ἦσαν ἐκ φύσεως τέκνα ὀργῆς καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ» — ἁμαρτωλοί· ὅτι ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἦτο δικαία, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσε καὶ ἀπεδέχθη ταύτην· ὑπὲρ ἡμῶν· ὅτι διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν, ὅτι διὰ τῆς ὑπακοῆς αὐτοῦ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ γείνωμεν εὐπρόσδεκτοι παρὰ τοῦ Πατρὸς, τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν λογιζομένων, ὡς τεθεισῶν ἐπ' αὐτόν, καὶ ὅτι φέρονται ὑπ' Αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀξία Αὐτοῦ λογίζονται ὡς ἐφαρμόσιμοι εἰς ἡμᾶς, ὡς χιτῶν δικαιοσύνης. Πρέπει νὰ ἴδωμεν ταῦτα, — τοῦ Χριστοῦ γινομένου τοιοῦτοτρόπως σοφία εἰς ἡμᾶς — προτοῦ νὰ δυνηθῶμεν καὶ δράσωμεν ἐπὶ τῆς γνώσεως, καὶ ἐκ καρδίας ἀποδεχθῶμεν τὴν ἀξίαν τοῦ καὶ δικαιώσωμεν ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς, καὶ γείνωμεν δεκτοί, καὶ ἁγιασθῶμεν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπολυτρωθῶμεν καὶ δοξασθῶμεν. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι σοφία ἡμῶν, καὶ ὅταν τὸ δεύτερον βῆμα ληφθῇ, καὶ γείνη ἡ δικαίωσις ἡμῶν. Ὅχι, ἔχομεν ἀνάγκη αὐτοῦ ἀκόμη, ὡς τῆς Σοφίας ἡμῶν, τοῦ σοφοῦ ἡμῶν συμβούλου.. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν Αὐτοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἴδωμεν τὴν σοφίαν τῆς πλήρους ἀφιερώσεως, καὶ τὴν σοφίαν, ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀφιέρωσιν διὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἁγιασμοῦ, ὅπως ἐκτελέσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Εἰς ἕκαστον βῆμα τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν, ἡ

σοφία εἶναι τὸ οὐσιωδέστερον στοιχεῖον· καθ' ὅλην δὲ τὴν ζωὴν τῆς ἀφιερώσεως, ἡ ἀγιασμοῦ, ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς ὁδοιπορίας ἡμῶν πρὸς τὴν Οὐράνιον πόλιν, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς σοφίας, τῆς κατερχομένης ἀνωθεν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος λέγει, — «πρῶτον μὲν ἀγνὴ ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπεικὴς, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος». (Ἰακ. γ' 17). Ἡ ἐπίγειος σοφία ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ἀκτίνοσ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, αὐτογνωμοσύνης, αὐτοεκτιμήσεως, αὐτοδικαιώσεως, ἀλαζονείας· καὶ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει, ταῦτα ὁδηγοῦσι εἰς ζῆλον πικρὸν καὶ ἐρίθειαν, διότι ἡ σοφία αὕτη, ἀντὶ νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἄνω, εἶναι· «ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης». Ἡ οὐράνιος σοφία, ἀπεναντίας, εὐρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν χαρακτηρὰ τῆς ἀγάπης, ἥτις οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, ἀλλὰ συγκαίρει τῇ ἀληθείᾳ».

Ὑπάρχει ἐπίσης διάταξις τις ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῆς σοφίας· διότι καίτοι αὕτη ἐφάπτεται πασῶν τῶν περιπτώσεων, τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου, ὡς ἀνωτέρω, ἐν τούτοις ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὸν βαθμὸν τῆς κατατάξεως ἐκάστου μέρους. Ἐνῷ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνωθεν κατερχομένης σοφίας εἶναι εἰρηνικόν — ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην, καὶ ζητεῖ νὰ προαγάγῃ ταύτην, — ἐν τούτοις δὲν τίθεται πρῶτον ἡ εἰρήνη, ἀλλ' ἡ ἀγνότης, «πρῶτον ἀγνὴ, ἔπειτα εἰρηνική». Ἡ ἐπίγειος σοφία εἶναι ἐκείνη ἥτις, εἰσηγεῖται τὴν «εἰρήνην ἀντὶ πάσης θυσίας» καὶ ἐπιτάσσει εἰς τὴν συνείδησιν νὰ μένῃ σιωπηλή, ὅπως ἡ ἐγωῖστικὴ εἰρήνη προαχθῇ. Ἡ σοφία ἥτις εἶναι καθαρὰ, εἶναι ἀπλῆ, εἶναι ἄδολος, εἰλικρινής, φανερά, δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ σκότους ἐκ τῆς ἁμαρτίας, οὔτε καὶ ὑποθάλλει πᾶν τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὅπως κρυβῇ. Ἀναγνωρίζει τὰ ἀπόκρυφα ἔργα, ὡς ἔργα τοῦ σκότους συχνάκις, τὰ κεκρυμμένα πράγματα, ὡς ἔργα τοῦ πονηροῦ. Εἶναι εἰρηνική, καθ' ὅσον εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν τιμότητα καὶ ἀγνότητα, ἐπιθυμεῖ δὲ εἰρήνην, ἁρμονίαν, ἐνότητα. Ἀγαπᾷ τὸ φῶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ εἰρήνη δὲν εἶναι πρώτη, ἐπομένως ἡ σοφία δύναται ἡθικῶς νὰ εὐρίσκηται ἐν εἰρήνῃ, καὶ τελείως ἐν ἁρμονίᾳ μὲ ὅσα εἶναι ἔντιμα, ἀγνὰ, ἀγαθὰ.

Ἡ Οὐράνιος αὕτη σοφία εἶναι ἐπεικὴς — οὐχὶ τραχεῖα, ἀγενής, εἴτε εἰς τὰ σχέδια ἢ μεθόδους αὐτῆς. Ἡ ἐπιείκεια αὐτῆς ἐν τούτοις, ἐπακολουθεῖ τὴν ἀγνότητα καὶ εἰρηνικότητα ταύτης. Ε-
-οκ πκ '513κ11113 10111111 1113 131 '1111111 101013111 5311110 101113
τόπιν ἀγνοί καὶ εἰρηνικοί, ἀλλὰ πρῶτον ἢ κυρίως ἀγνοί, ἡγιασμένοι διὰ τῆς ἀληθείας. Οὗτοι ἐπιθυμοῦσιν τὴν εἰρήνην, καὶ τείνουσιν ὅπως προαγάγωσι ταύτην· καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐπεικεῖς καὶ εὐπειθεῖς. Οὗτοι δὲ εἶναι εὐπειθεῖς ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς ἀγνότητος, εἰρήνης καὶ ἐπεικειάς· δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ μεταπεισθῶσιν, ὅπως ὑποδοηθῇσιν πονηρόν τι ἔργον, διότι τὸ πνεῦμα τῆς Οὐρανίου σοφίας ἀπαγορεύει τοιούτην τινα πορείαν.

Ἡ Οὐράνιος σοφία εἶναι πλήρης ἐλέους καὶ καλῶν καρπῶν χαίρει εἰς τὸ ἔλεος, τὸ ὁποῖον βλέπει, ὅτι εἶναι τὸ κύριον στοιχεῖον τοῦ Θεοῦ χαρακτηῖρος καὶ τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἀπομιμηθῇ. Τὸ ἔλεος καὶ πάντες οἱ καρποὶ τοῦ Ἀγίου πνεύματος τοῦ Κυρίου πρόκειται νὰ ἡμεῖθα βέβαιον, ὅτι προέρχονται ἐκ τῆς καρδίας, ἥτις φωτίζεται ἐκ τῆς ἁνωθεν κατερχομένης σοφίας, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ καρδίᾳ ὠριμάζουσι καὶ ἀναπτύσσονται ταῦτα. Τὸ ἔλεος ὁμῶς τοῦτο, καίτοι συμπαθεῖ καὶ παρέχει τὴν βοήθειαν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκουσίους κακοποιούς, δὲν δύναται νὰ ἔχη συμπάθειαν ἢ φιλίαν μὲ τοὺς ἐκουσίους κακοποιούς, διότι τὸ πνεῦμα τῆς σοφίας δὲν εἶναι πρῶτον ἔλεος, ἀλλὰ πρῶτον ἀγνότης. Ἐπομένως τὸ ἔλεος τῆς σοφίας ταύτης δύναται νὰ ἐξασκηθῇ μόνον πρὸς τοὺς ἀκουσίους ἢ ἐν ἀγνοίᾳ κακοποιούς.

Ἡ Οὐράνιος αὕτη σοφία διακηρύττεται ὡς οὕσα «ἀδιάκριτος», «ἀμερόληπτος». Μεροληπτικότης συνεπάγεται ἀδικίαν· ἡ δὲ ἀγνότης, ἡ εἰρήνη, ἡ ἐπιείκεια, ἡ εὐπειθία, τὸ ἔλεος καὶ οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τοῦ πνεύματος τῆς σοφίας τῆς κατερχομένης ἁνωθεν, καθοδηγοῦσιν ἡμᾶς, ὅπως μὴ εἴμεθα πλέον προσωπολήπται, ἐκτὸς ἐὰν ὁ χαρακτηρ ἤθελεν ἀποδείξῃ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν. Τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, κλπ. παραβλέπονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου — τοῦ πνεύματος τῆς σοφίας τῆς κατερχομένης ἁνωθεν· εἶναι ἀμερόληπτος καὶ ἐπιζητεῖ πᾶν τὸ ἀγνόν, εἰρηνικόν, ἐπιεικές, ἀληθές, ὅπουδήποτε εὐρίσκεται τοῦτο, καὶ ὑπὸ οἵασδήποτε περιστάσεις ἐκτίθεται.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἁνωθεν κατερχομένη σοφία αὕτη, εἶναι «ἀνυπόκριτος» — εἶνε τὸσον ἀγνῇ, τὸσον εἰρηνικῇ, τὸσον ἐπιεικῇ, τὸσον ἐλεήμων πρὸς πάντας, ὥστε οὐδεμία ἀνάγκη ὑφίσταται πρὸς ὑποκρισίαν, ἔνθα αὕτη κυριαρχεῖ. Εἶναι ὁμῶς ὑποχρεωμένη ὅπως εὐρίσκηται ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας, πάσης συμπαθείας, πάσης ἐπικοινωνίας πρὸς πᾶν τὸ ἐφάμαρτον, διότι εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ συμπάθειαν πρὸς πᾶν τὸ ἀγνόν, ἢ πρὸς πᾶν τὸ ἐπιφέρον τὴν ἀγνότητα, εἰρήνην, καὶ ἐπιείκειαν· ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν περιστάσεις οὐδεὶς χῶρος πρὸς ὑποκρισίαν ὑφίσταται.

Οὐράνιος σοφία, σχετικῶς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα, ἐδόθη ἡμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, — ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἐπιδείξεως τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος, καὶ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν Πατέρα, διδάξαντος οὕτω ἡμᾶς καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ὑπακοῆς καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ ἁνωθεν σοφία ἔρχεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν Ἀποστόλων, ὡς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν διδασκαλιῶν αὐτῶν — ὡς ἐπίσης καὶ διὰ πάντων ἐκείνων οἵτινες ἔλαβον τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς σοφίας τῆς ἁνωθεν κατερχομένης, καὶ οἵτινες καθημερινῶς ζητοῦσι νὰ κάμωσιν ὥστε νὰ λάμπῃ τὸ φῶς αὐτῶν, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς αὐτῶν τοῦ ἐν Οὐρανοῖς.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΗΜΩΝ.

Ἐξητάσαμεν ἤδη ἐν τινι βαθμῷ τὴν μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καταλλαγὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐγένετο Δικαίωσις, εἰς πάντας τοὺς ἀποδεχθέντας Αὐτόν

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἐπιθυμοῦμεν, ὅπως ἐξετάσωμεν περισσοῦτερον ἐπισταμένως τὴν σημασίαν τῆς κοινῆς λέξεως, Δικαίωσις, ἣτι φαίνεται, ὅτι ἀτελῶς κατανοεῖται ὑπὸ τῆς πλειονότητος τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως δικαίωσις εἶναι· (1) δικαιοσύνη, ἢ κανὼν δικαίου· (2) ὅτι ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον εὗρίσκεται ἐκτὸς ἀρμονίας πρὸς τὸν κανόνα τοῦτον — ἢ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κανόνος τούτου· (3) ἡ ὑπαγωγή τοῦ προσώπου, ἢ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον εἶναι ἑλλειπές, πρὸς τὸν ἀκριβῆ καὶ δίκαιον τοῦτον κανόνα. Κατάλληλον παράδειγμα τούτου θὰ ᾔτο ζευγὸς πλαστίγγων, ἢ ζυγίων· τὸ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους βάρος παριστᾷ τὴν δικαιοσύνην· ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους ἀντικείμενόν τι παριστᾷ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπακοήν, ἣτις πρέπει νὰ εὗρεθῇ ἴσου βάρους καὶ ἰσοφαρίσῃ τὴν δικαιοσύνην. Τὸ ἀντικείμενον ὅμως τοῦτο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἶναι ἑλλειπές ἐν πᾶσι, καὶ ἡ ἑλλειψις αὕτη πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ, διὰ τῆς προθέσεως πράγματός τινος, πρὸς δικαίωσιν ἢ ἰσορροπίαν. Ἐφαρμόζοντες δὲ τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰδικώτερον, παρατηροῦμεν τὸν Ἀδάμ τέλειον, ὡς ἀρχικῶς οὗτος ἐδημιουργήθη· ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν ὑπακοῇ πρὸς Αὐτόν. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ δικαία, ὀρθή, ἀρμόζουσα κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν ἔδει νὰ ἐξηκολούθει παραμένων. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἁμαρτίας, ὑπήχθη ὑπὸ τὴν Θεῖαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ ἀμέσως ἀπερρίφθη, ὡς μὴ ὢν πλέον ἐν ἰσορροπίᾳ μὲ τὸν Θεῖον κανόνα. Ἐκτοτε δὲ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, «ἐγεννῶντο ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ συνελαμβάνοντο ἐν ἀνομίᾳ» καὶ εἰσῆρχοντο εἰς ζωὴν ἐπὶ ἀκόμη κατωτέρου ἐπιπέδου, ἢ ὁ Πατὴρ αὐτῶν Ἀδάμ — πόρρω ἀπέχουσιν ἀπὸ τὸν κανόνα τὸν ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἶναι ἀνωφελές δι' οἷονδῆποτε ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ, ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Δημιουργόν του, καὶ ζυγισθῇ ἐκ νέου, ἢ δοκιμασθῇ διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἢ ὅχι τὸ μέτρον τῆς ἀπείρου δικαιοσύνης. Ἡμεῖς παραδεχόμεθα, ὅτι τοιαύτη τις δοκιμὴ θὰ εἶναι ἀπολύτως ἀνωφελής· ὅτι ἐὰν ὁ τέλειος ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς ἀπηλλοτριώθῃ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἡμεῖς οἵτινες εἴμεθα ἀτελεῖς, πεπτωκότες, διεφθαρμένοι, δὲν θὰ εἴχομεν οὐδεμίαν ἐλπίδα, ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Δικαιοσύνης, ἢ τῆς ζυγίσεως ἡμῶν αὐτῶν, δικαιόνοντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, — «Πάντες ἡμαρτήσαμεν, καὶ ὑστερούμεθα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ γένος ἡμῶν ἀρχικῶς ἐδημιουργήθη, ἀντιπροσωπευτικῶς ἐν τῷ πατρὶ Ἀδάμ.

Ἐὰν λοιπὸν παρατηρῶμεν, ὅτι ὡς γένος, πάντες εἴμεθα ἀδικαί-

ωτοι, ἄδικοι, πάντες ἀτελεῖς, καὶ ἐὰν βλέπωμεν, ἐπίσης, ὅτι οὐδεὶς δύναται διὰ τῶν ἔργων ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς δικαιοσύνης, τότε βεβαίως κατανοοῦμεν, ὅτι «οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ λύτρον διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ». (Ψαλμ. μθ' 7). Οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἄλλου, διότι ὅχι μόνον οὗτος δὲν ἔχει πλεόνασμα ἀξίας, ἢ βάρους, ἢ ἀρετῆς, ὅπως προσθέσῃ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλ' οὐδὲ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔχει ἀρκετόν, «διότι πάντες ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται.» Ἐρωτῶμεν λοιπὸν, Δύναται ὁ Θεὸς νὰ ἀποδεχθῇ καὶ διαπραγματευθῇ πρὸς τοὺς ἀδίκους, τοὺς πεπτωκότας — Ἐκεῖνος ὅστις κατεδίκησεν αὐτοὺς καὶ διεκήρυξεν αὐτοὺς ἀναξίους τῆς εὐνοίας Του, καὶ ὡς καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, ὡς ἀναξίους τῆς ζωῆς; Οὗτος δεικνύει εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἔχει τρόπον τινα ὅπως ἐκτελέσῃ τοῦτο — τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου Αὐτὸς μὲν νὰ εἶναι δίκαιος, καὶ ἐν ταύτῃ νὰ δικαιόνη τὸν πιστεύοντα εἰς τὸν Ἰησοῦν. Αὐτὸς δεικνύει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὥρισε τὸν Χριστόν, τὸν Μεσίτην τῆς καινῆς διαθήκης, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξηγγόρασε τὸν κόσμον, διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος — τῆς θυσίας — καὶ ὅτι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὁ Χριστὸς θὰ ἀναλάβῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν, καὶ θὰ βασιλεύσῃ ὡς Βασιλεὺς τῆς γῆς, καὶ θὰ εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς διὰ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας καὶ δι' εὐκαιρίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. ὡς αὕτη ἀντεπροσωπεύετο εἰς τὸν πατέρα Ἀδὰμ — καὶ ἰσχυροποιηθεῖσαν ὑπὸ τῆς πείρας τῆς πτώσεως, καὶ τῆς ἀναξωοποιήσεως. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἰς τὴν τελειότητα, θὰ εἶναι τὸ ἔργον τῆς Δικαιώσεως — πραγματικῆς δικαίωσης, ἣτις διαφέρει ἀπὸ τὴν ὑπολογιστικὴν δικαίωσιν, ἢ «δικαίωσιν διὰ τῆς πίστεως» τὴν ὑπολογιζομένην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. Ἡ πραγματικὴ δικαίωσις θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἑναρξιν τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ θὰ προχωρήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα, ἕως ὅτου «πᾶς ἄνθρωπος» θὰ ἔχῃ λάβῃ πλήρη εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιστρέψῃ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπωλέσθη διὰ τοῦ πατρὸς Ἀδὰμ — μὲ ἐπιπρόσθετον πείραν ἣτις θέλει εἶσθαι λίαν ἐπιβοηθητική. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν διὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς πραγματικῆς δικαίωσης — τῆς πραγματικῆς ἐκτελέσεως τοῦ δικαίου — τῆς πραγματικῆς ἐπαναφορᾶς τῶν προθύμων καὶ εὐπειθῶν ἐκ τοῦ γένους, ἀπὸ τῆς ἀτελείας εἰς τὴν τελειότητα — φυσικῶς, διανοητικῶς, ἠθικῶς.

Ἦδη ὅμως ἐξετάζομεν εἰδικῶς τὰ περὶ τῆς νέας κτίσεως, καὶ ὅποια διαβήματα ἔλαβεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν δικαίωσιν τῆς μακρᾶς ταύτης τάξεως τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν, δόξαν καὶ ἀθανασίαν. Οὗτοι, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ κόσμος, ἔχουσιν ἀνάγκην δικαίωσης, διότι ἐκ φύσεως εἶναι «τέκνα ὀργῆς καθὼς καὶ οἱ λοιποί.» Διότι καθὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δια-

παγματευθῇ πρὸς τὸν κόσμον, ὑπὸ τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν εὐρίσκόμενον, ὡς ἁμαρτωλόν, οὕτω δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ πολιτευθῇ ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης, καὶ πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους Αὐτὸς καλεῖ, ὅπως γείνωσιν ἐκ τῆς νέας κτίσεως. Ἐὰν ὁ κόσμος πρέπει νὰ δικαιοθῇ — ἀχθῇ εἰς τελειότητα—προτοῦ ὁ Θεὸς νὰ δύναται νὰ εὐρίσκηται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς αὐτούς, πῶς θὰ ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ νὰ καλέσῃ αὐτὴν νὰ γείνῃ συγκληρονόμος τοῦ Υἱοῦ Του, ἐὰν αὕτη πρῶτον δὲν ἐδικαιώνητο; Δέον δὲ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ δικαίωσις εἶναι ἀναγκαῖός τις προαπαιτούμενος ὅρος διὰ τὴν κλήσιν ἡμῶν εἰς τὴν νέαν κτίσιν, ἀλλὰ κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ δικαίωσις δι' ἡμᾶς; Πρέπει νὰ ἀποκατασταθῶμεν εἰς ἀπόλυτον, πραγματικὴν τελειότητα—φυσικῶς, διανοητικῶς, ἠθικῶς; Ἀποκρινόμεθα ὅχι. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπρομήθευσεν δι' ἡμᾶς τοιαύτην πραγματικὴν δικαίωσιν, ἀλλ' ἐπρομήθευσεν δικαίωσιν ἄλλου τινὸς εἶδους ἣτις φέρει εἰς τὰς Γραφὰς τὸ ὄνομα «**Δικαίωσις διὰ πίστεως**», — ὅχι πραγματικὴ δικαίωσις, ἀλλ' ὑπολογιστικὴ τοιαύτη. Ὁ Θεὸς ἀναγνωρίζει, παραδέχεται, ἵνα πάντες ὅσοι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς βασιλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου θὰ ἤκουον τὸ ἄγγεγμα τῆς χάριτός του καὶ τοῦ ἐλέους Του ἐν Χριστῷ, καὶ θὰ ἤρχοντο τοιοιτοτρόπως ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν ἄνωθεν σοφίαν, καὶ θὰ ἐξομολογοῦντο τὴν κακὴν αὐτῶν κατάστασιν, καὶ πιστεύοντες εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάριτος Αὐτοῦ ἐν Χριστῷ, θὰ μετηνόουν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν εἰς αὐτούς, ἐναναδιορθώσωσι τὰς ἀδικίας αὐτῶν, — οἱ τοιοῦτοι, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς πραγματικὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, θὰ ὑπολογισθῶσι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔχοντες τὰς ἀτελείας αὐτῶν κεκαλυμμένας διὰ τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ. Διαπραγματευόμενος δὲ πρὸς αὐτούς, Οὗτος θέλει ὑπολογίξῃ αὐτοὺς δικαίους, ἢ δεδικαιωμένους, δικαίωνων αὐτοὺς διὰ πίστεως.

Ἡ ὑπολογιστικὴ αὕτη δικαίωσις, ἡ δικαίωσις διὰ τῆς πίστεως, διατηρεῖται ἐν ὅσῳ ἡ πίστις ἐξακολουθεῖ, καὶ ὑποστηρίζεται διὰ προσπαθειῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου. (Ἐὰν ἡ πίστις καὶ ὑπακοὴ παύσωσιν, ἀμέσως ἡ δικαίωσις παύει ὑπολογιζομένη). Ἀλλ' ἡ διὰ πίστεως δικαίωσις δὲν παύει ὅταν ληφθῇ τὸ ἐπόμενο βῆμα τοῦ (ἁγιασμοῦ). Παραμένει δὲ μὲ ἡμᾶς, ὡς νέα κτίσματα, ὅχι μόνον καλύπτουσα ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Ἀδαμιαίαν κατάκρισιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάσας τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας λόγων, σκέψεων καὶ πράξεων, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς λόγῳ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς σαρκός, διὰ τῆς κληρονομικότητος, (αἵτινες εἶναι οὐχὶ ἐκούσιοι). Ἐξακολουθεῖ δὲ αὕτη καλύπτουσα τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ὡς νέα κτίσματα, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ὁδοπορίας αὐτῶν — διὰ μέσου ὅλων τῶν δοκιμασιῶν καὶ παθημάτων, αἵτινα εἶναι ἀναγκαῖα δι' αὐτούς, ὡς ὑποψηφίους, καὶ δοκιμαστικὰ μέλη τῆς νέας

κτίσεως. «Ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, «Οὐδὲν νῦν **κατάκριμα** τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς μὴ περπατοῦσι κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα», — παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ θησαυρὸς τῆς νέας φύσεως εὐρίσκεται ἐντὸς ἐπιγείου σκεύους, καὶ ὅτι ἔνεκεν τούτου, παρατηροῦνται διαρκῶς ἀκούσοι τινὲς ἐλλείψεις, καὶ ἡ ἐλαχίστη τῶν ὁποίων, θὰ κατεδίκαζεν ἡμᾶς, ὡς ἀναξίους τοῦ βραβεῖου τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου, ἐπὶ οἵουδήποτε ἐπιπέδου, ἐὰν οὗτοι δὲν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς ἀξίας τοῦ γαμηλίου ἡμῶν ἐνδύματος, τοῦ χιτῶνος τῆς δικαιώσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὑπολογιζομένης εἰς ἡμᾶς δικαιώσεως — τῆς διὰ πίστεως δικαιώσεως. Πάντες θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην τῆς δικαιώσεως ταύτης, ἥτις θὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι χιτῶν ἡμῶν, ἐν ὅσῳ μένομεν ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ εἴμεθα ἐν σαρκί· ἀλλὰ θὰ παύσῃ τελείως, ὅταν ἡ δοκιμασία ἡμῶν τελιώσῃ, καὶ γείνωμεν δεκτοὶ ὡς ὑπερνικηταί, καὶ παρασχεθῇ εἰς ἡμᾶς μέρος ἐν τῇ Πρώτῃ Ἀναστάσει. Καθὼς δὲ ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, — σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἀτιμίᾳ, καὶ ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ, δυνάμει, δόξῃ, καὶ ἐν πλήρει ὁμοίᾳ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, τὸ Ζωοποιοῦν Πνεῦμα, ὅστις εἶναι ἡ ἄμεσος εἰκὼν τοῦ προσώπου τοῦ Πατρός. Ὅποτεν δὲ ἡ τελειότης ἐκείνη ἀποκτηθῇ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἐπὶ πλέον δι' ὑπολογιστικὴν δικαίωσιν διότι τότε θέλομεν εἶσθαι πραγματικῶς δίκαιοι, πραγματικῶς τέλειοι. Οὐδόλως ἐνδιαφέρει, ἐὰν ἡ τελειότης τῆς νέας κτίσεως θέλῃ εἶσθαι ἐπὶ ὑψηλοτέρου τινὸς ἐπιπέδου, ἢ ὁ κόσμος· δηλ. οὐδόλως ἐνδιαφέρει ὡς πρὸς τὴν δικαίωσιν· ὅσοι θὰ δεχθῶσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, θέλουσιν εἶσθαι δίκαιοι ἢ **τ έ λ ε ι ο ι** ὅταν τὸ ἔργον θὰ ἔχῃ τελειώσῃ· θὰ εἶναι ὅμως τέλειοι ἢ δίκαιοι ἐπὶ κατωτέρου ἐπιπέδου ἀπὸ τὸ πνευματικόν. Ὅσοι δὲ ἤδη καλοῦνται εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν καὶ δικαιοῦνται διὰ τῆς πίστεως προηγουμένως τῶν ἄλλων, ἵνα ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς ἡ κλήσις καὶ δοκιμασθῶσιν ὡς υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ δικαιωθῶσι πραγματικῶς ἢ τελειοποιηθῶσιν, εἰμὴ ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστάσει, καθ' ἣν θὰ λάβωσι τὸ πλήρωμα ἐκεῖνο τῆς ζωῆς καὶ τελειότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὐδὲν ἐκ τῆς παρούσης ἀτελείας, ὑπὸ οἵανδήποτε ἔννοιαν — τῆς τελειότητος ἥδη μόνον ὑπολογιζομένης ἢ προστιθεμένης εἰς αὐτοὺς.

Η ΑΙΤΙΑ ἢ Η ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΩΣΕΩΣ ΗΜΩΝ.

Σύγχισις ἐπῆλθεν εἰς πολλὰς διανοίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἔνεκεν παραλείψεως ὅπως συγκρίνωσι τὰς διακηρύξεις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τινὲς παραδείγματος χάριν, ἐξετάζοντες τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ἐδικαιώθημεν διὰ **πίστεως**» (Ρωμ. ε' 1, γ' 28, Γαλ. γ' 24) νομίζουσιν ὅτι ἡ πίστις εἶναι τόσον πολύτιμος ἐνώ-